

08/08/2019

Παρακλήσεις της Παναγίας στο Κλειδί και στην Αλεξάνδρεια

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας](#)

Την Τρίτη 6 Αυγούστου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων μετέφερε στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κλειδίου τεμάχιο Ιερού Λειψάνου του Αγίου Νεκταρίου προς ευλογία και αγιασμό των πιστών. Στην συνέχεια ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο.

Την Τετάρτη 7 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό

Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στο Κλειδί:

«Ἄλλ' ἢ Φῶς τετοκυῖα, τό θεῖον καί προαιώνιον, λάμπων μοι τό φῶς τό χαρμόσυνον».

Ἑορτή τῆς θείας Μεταμορ-φώ-σε-ως σήμερα· ἡμέρα κατά τήν ὁποία τό φῶς τῆς Θεότητος κα-τηύ-γασε τούς μαθητές τοῦ Χρι-στοῦ ἐπί τοῦ ὄρους Θαβώρ· ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἀποκαλύφθηκε γιά πρώτη φο-ρά στόν κόσμο τό ἄκτιστο καί προαιώνιο φῶς τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους.

Καί δέν ἀποτελεῖ σύμπτωση τό γε--γονός ὅτι ὁ Χριστός, τό πρό-σω-πο τοῦ ὁποίου καταλάμπεται σή-με--ρα ἀπό τό φῶς τῆς Θεότητος, προκειμένου οἱ μαθητές του νά τό δοῦν καί νά κατανοήσουν, ἔστω καί λίγο, τήν αἴγλη καί τή δόξα πού περιέβαλε τόν διδάσκαλό τους, ἀλλά καί γιά νά ἀποκτήσουν μία πρόγευση τῆς θείας φωτοχυσίας ἡ ὁποία ἀναμένει στόν οὐρανό τούς ἐκλεκτούς τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι σύμ-πτωση, λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστός ὀνομάζει τόν ἑαυτό του «φῶς τοῦ κόσμου». Ὁ Χριστός εἶναι «φῶς ἐκ φωτός», ὅπως ὁμολογοῦμε καί στό Σύμ-βο-λο τῆς πίστεως καί εἶναι αὐτός πού «φωτίζει πάντα ἄνθρω-πον ἐρ-χόμενον εἰς τόν κόσμον».

Καί ἐάν σκεφθεῖ κανεῖς πόσο με-γάλη εἶναι ἡ σημασία τοῦ φυ-σι-κοῦ φωτός στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τότε μπορεῖ νά κατανοή-σει πόσο ἀκόμη μεγαλύτερη εἶναι ἡ ση-μα-σία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ πηγή τοῦ θείου φωτός, γιά τόν κόσμο. Καί ἐάν χωρίς τό αἰσθητό φῶς εἶ-ναι ἀδύνατη ἡ ζωή μας ὡς ἄν-θρω-πων, γιατί τό φῶς εἶ-ναι τό ἀπα-ραί-τητο στοιχεῖο τῆς ζω-ῆς, εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀδύνατο νά ὑπάρξει πνευματική ζωή χωρίς τό πνευματικό φῶς, χωρίς αὐτό τό θεῖο φῶς πού ἔλαμ-ψε στό πρό-σω-πο τοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως στό ὄρος Θα-βώρ. Διότι τό θεῖο αὐτό φῶς δέν εἶναι μόνο ἀνα-γκαῖο γιά νά προά-γεται ὁ ἄνθρω-πος στήν ἐν Χριστῷ ζωή· δέν εἶναι μόνο ἀναγκαῖο γιά νά βλέπει πού βαδίζει καί ἐάν βα-δίζει στόν δρόμο πού τόν ὀδηγεῖ στή συνάντησή του μέ τόν Θεό, ἀλλά εἶναι καί ἀνα-γκαῖο γιά νά πα--ρηγορεῖ καί νά ἐνι-σχύει τόν πι-στό στόν πνευμα-τι-κό του ἀγώνα, διότι καί αὐτή ἡ θετική ἐπίδραση τοῦ φωτός στήν ψυχή τοῦ ἀν-θρώ-που εἶναι μία ἀπό τίς ἰδιότητές του.

Καί ἐπειδή ἡ πορεία τοῦ πιστοῦ μέσα στόν κό-σμο καί μέσα στόν πνευματικό ἀγώ-να δέν εἶναι μία εὐ-κολη καί ἀνέφελη ὑπόθεση, ἀλλά ἔχει δυ-σκο--λίες καί πειρα-σμούς καί συμ-πλο--κές καί συγ-κρού--σεις μέ τόν κο-σμοκράτορα τοῦ σκότους, τόν διάβολο, πού ἐκτός τῶν ἄλλων προσπαθεῖ μέ κάθε τρόπο καί μέσο νά φέρει στήν ψυχή τοῦ ἀγωνι-ζο-μένου πι-στοῦ τήν ἀθυμία, τήν ἀπο--γοή-τευ-ση καί

τήν άπαισιοδοξία, ώστε νά τόν κάνει νά έγκατα-λεί-ψει τήν προ--σπάθεια, νά έγκα-τα-λεί-ψει τόν άγώνα, γι' αυτό και ό άνθρωπος έχει απόλυτη ανάγκη από τήν πα-ρηγορία και τήν ένί-σχυ-ση και τή χαρά πού προσφέρει τό φώς του Χριστού. Γιατί και μία μόνο άκτί-να του άνα-ζωογονεί τήν ψυ-χή μας και μάς δίνει τή δύναμη νά συνε-χί-σ-ουμε τήν προσπάθεια, τή στιγ-μή πού νο-μίζουμε ότι όλα είναι ζο--φε-ρά, όλα είναι σκο-τει-νά και δέν ύπάρ-χει καμία διέ-ξοδος από τούς πει-ρα-σμούς και τά έμπόδια πού δη-μιουργεί ό αντί-δι-κος τής ψυχής μας για νά μάς άπομα-κρύ-νει από τή σωτηρία μας.

Αυτή τήν ανθρώπινη ανάγκη για τήν παρουσία του θείου φωτός στη ζωή μας και στον πνευματικό μας άγώνα έχοντας ύπόψη του, άδελφοί μου, ό ιερός ύμνογράφος, ζητᾶ από τήν Ύπεραγία Θεοτόκο, στό πρώτο τροπάριο του Μεγάλου Παρακλητικού Κανόνος πού ψά-λα-με πρό όλίγου, νά καταλάμψει τήν ψυχή του μέ τό χαρμόσυνο φώς του Υίου της, ως Μητέρα του θείου και προαιωνίου φωτός, δη-λαδή του Χριστού.

«Η φώς τετοκυΐα, τό θεΐον και προ-αιώνιον, λάμψον μοι τό φώς τό χαρμόσυνον», ζητήσαμε μαζί του και έμείς από τήν Παναγία μας, προκειμένου νά αντιμετώπισουμε τίς έπαγωγές των λυπηρών πού τα-λαιπωρούν και δοκιμάζουν τήν ψυχή μας αλλά και τά νέφη των συμφορών πού καλύπτουν τήν καρ-διά μας και μάς έμποδίζουν νά συνεχίσουμε τόν άγώνα μας.

Γιατί ποιός μπορεί νά ίσχυρισθεΐ ότι δέν έχει δοκιμάσει θλίψεις και ταλαιπωρίες και πειρασμούς και δυσκολίες πού του κόβουν τά φτε-ρά, πού του σκοτεινιάζουν τήν ψυ-χή και δέν έχει πλέον δύναμη νά άγωνισθεΐ για τίποτε στη ζωή του; Δυστυχώς κανείς μας. Όλοι αΐ-σθα---νόμαστε σε διαφορετικό βαθμό και για διά-φορους λόγους κ-ατά καιρούς τέτοια συναισθή-ματα και αντιμετωπίζουμε άνάλογες δυ-σκο----λίες, γι' αυτό και όλοι έχουμε ανάγκη τή βοήθεια και τή μεσο-λά-βηση τής Παναγίας μας για νά λά-βουμε αυτό τό θεΐο και χαρμό-συνο φώς.

Και έπειδή ή Παναγία μας έχει τή χάρη νά μάς κάνει κοινωνούς και μετόχους του φωτός του Υίου της, ᾶς μήν παραλείπουμε ποτέ νά σπεύ-δουμε προς αυτήν και νά τής αναθέτουμε άνάμεσα στά ᾶλλα αΐ-τήματά μας και αυτό μας τό αΐ-τη-μα: «ή Φώς τεκοῦσα, τό θεΐον και προαιώνιον, λάμψον μοι τό φώς τό χαρμόσυνον».

Και νά έχουμε, άδελφοί μου, βε-βαΐα τήν έλπίδα μας στην Πανα-γία μας, ότι, εάν τής τό ζητούμε εί-λι-κρινά και μέ πίστη, θά καταλάμ-ψει και τίς δικές μας ψυχές μέ τό φώς του Υίου της, έκδιώκοντας από αυτές τά νέφη των συμφορών και των πει-ρασμών.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Αλεξάνδρεια:

«Μακαρία ή πιστεύσασα, ότι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαημένοις αὐτῇ παρά Κυρίου».

Μέ αὐτούς τούς λόγους πού ἀκούσαμε πρό ὀλίγου, ἀδελφοί μου, στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ κανό-νος πού ψάλαμε ἀπόψε, μακαρίζει ή Ἐλισάβετ τήν ἑξαδέλφη της, τήν Μαριάμ, τήν Παναγία μας, ή ὁποία τήν ἐπισκέπτεται μετά τόν Εὐαγγελισμό της ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ.

Τήν μακαρίζει, γιά τήν πίστη στό μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου, γιά τήν πίστη της ὅτι θά πραγματο-ποιη-θοῦν ὅσα τῆς ἔλεγε, χωρίς νά ζη-τή-σει καμία διαβεβαίωση, χωρίς νά ἀπαιτή-σει κανένα ἐχέγγυο.

Τήν μακαρίζει, μέ ἄλλα λόγια, γιατί δέχθηκε μέ προθυμία καί χωρίς ἀντίρρηση νά διακονή-σει τό σχέ-διο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-νους. Τήν μα-κα-ρί-ζει, γιατί στό μή-νυμα τοῦ ἀρ-χαγ-γέλου ὅτι ὁ Θεός τήν ἐπέλεξε ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες τοῦ κόσμου γιά νά γίνει ή μητέρα τοῦ Υἱοῦ του, ἐκείνη ἀπάντησε ἀμέ-σως κα-τα-φα-τι-κά καί μέ ἀπό-λυτη ὑπα-κοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τήν μακαρίζει, γιατί ἔχει τήν πραγματική πίστη, τήν πίστη πού ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός. Καί ή πίστη αὐτή εἶναι πίστη χωρίς προῦπο-θέ-σεις, χωρίς ἐρωτηματικά καί χω-ρίς ἀστερίσκους, πίστη πού βασί-ζεται στό δεδομένο ὅτι ὁ Θεός εἶ-ναι ἀληθινός καί παντοδύναμος καί μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι λέγει καί ὑπόσχεται.

Μέ τόν μακαρισμό της ή Ἐλι-σά-βετ προλαμβάνει τόν μακαρισμό τοῦ Κυρίου γιά ἐκείνους πού πι-στεύ-ουν χωρίς νά ἔχουν δεῖ καί χωρίς νά γνωρίζουν.

«Μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πι-στεύσαντες», θά πεῖ ὁ Χριστός στόν ἀπόστολο Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος θά πιστεύσει, ἀλλά ἀφοῦ δεῖ καί ψη-λαφίσει τά τεκμήρια τῆς Ἀναστά-σεως στό σῶμα τοῦ διδασκάλου του.

Ἡ Ὑπεραγία ὅμως Θεοτόκος πι-στεύει χω-ρίς νά δεῖ, χωρίς νά ψη-λαφίσει, χω-ρίς νά ζητή-σει ἐπιβε-βαίωση, γιατί διαθέτει μία ἀγνή καί κα-θαρή καρδιά, διαθέτει τήν καθα-ρό-τητα ἐκείνη ή ὁποία ἐπι-τρέπει σέ ὅσους τήν ἔχουν νά δοῦν τόν Θεό, χωρίς νά τόν βλέπουν μέ τά αἰσθητά τους μάτια, διότι «οἱ κα-θαροί τῇ καρδίᾳ τόν Θεόν ὄψο-νται».

Καί ή ταπεινή Κόρη τῆς Ναζαρέτ, παρότι ἀκούει ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ τό πιό παράδοξο μήνυμα πού θά μποροῦσε νά ἀκούσει ποτέ ἄνθρωπος, ὅτι δηλαδή τήν ἐπέλε-ξε ὁ Θεός γιά νά γίνει αὐτή διά τῆς ὁποίας θά ἔλθει στόν κόσμο ὁ Υἱός του, τό πιστεύει χωρίς νά διστάσει. Τό πιστεύει χωρίς νά ἀμφιβάλλει. Γιατί βλέπει τόν

Θεό μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς της ἤδη νά κατασκη-νώ-νει διά τοῦ ἁγίου Πνεύματος στήν ἄμωμη γαστέρα της.

«Μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρά Κυρίου».

Αὐτή ἡ πίστη τῆς Παναγίας Παρ-θένου εἶναι ἕνας ἀπό τούς λόγους γιά τούς ὁποίους τήν μακαρίζουν «πᾶσαι αἱ γενεαί», ἀλλά εἶναι συγ-χρόνως καί ἕνα μεγάλο πρό-τυπο καί γιά μᾶς, τούς συγχρόνους πι-στούς, πού μποροῦμε καί πρέπει νά ἀκολουθήσουμε.

Οἱ ἄνθρωποι κατά καιρούς ἐμπι-στευθήκαμε καί πιστεύσαμε πολ-λούς, ἀλλά ἀστοχήσαμε καί ἀπο-γοη-τευθήκαμε, καί γι' αὐτό ἀρνη-θή--καμε τήν πίστη στόν Χριστό καί ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό Αὐτόν.

Ὅμως ὁ Χριστός δέν μᾶς ζητᾷ νά τόν πιστεύσουμε γιά νά μᾶς παρα-σύρει ἢ γιά νά μᾶς ἐξαπατήσει. Δέν μᾶς ζητᾷ νά τόν πιστεύσουμε, γιατί ἔχει συμφέρον καί ὄφελος ἀπό τήν πίστη μας. Ὁ Χριστός μᾶς ζητᾷ νά τόν πιστεύσουμε γιά νά μᾶς σώσει καί γιά νά μᾶς κάνει εὐτυχεῖς ὄχι μόνο πρόσκαιρα ἀλλά αἰώνια.

Σέ ὅσους ἀμφιβάλλουν γιά τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί ζητοῦν ἀποδείξεις, τίς ἀποδείξεις τίς δίδει ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Τίς δίδει ἡ ταπεινή καί ἀσήμαντη Κόρη τῆς Ναζαρέτ, πού μέ τήν πίστη της ἔγι-νε τό πιό τετιμημένο ἀλλά καί τό πιό προσφιλές πρόσωπο σέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, σέ κάθε ἐποχή. Ἔγινε αὐτή τήν ὁποία μακαρίζουν οἱ ἄνθρω-ποι, αὐτή τήν ὁποία ἐπι-καλοῦνται καί ζητοῦν τήν προ-στα-σία καί τή βοήθειά της οἱ ἰσχυ-ροί τῆς γῆς. Ἔγινε αὐτή πρός τήν ὁποία προσ-φεύγουν οἱ ἀδύνατοι καί ταλαι-πω-ρημένοι, οἱ ἐν κιν-δύ-νοις καί πειρασμοῖς. Καί προσφέ-ρει σέ ὅλους τή μητρική της στορ-γή καί προστασία. Ὅλους μᾶς δέχεται καί ὅλους μᾶς πα-ρηγορεῖ, καί δέν παύει ποτέ νά πρεσβεύει γιά ὅσους καταφεύγουν σ' Αὐτήν καί ζητοῦν τή μεσιτεία καί τή χά-ρη της.

Προστρέχοντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς στήν Παναγία μας, ἰδιαιτέρως αὐτές τίς ἡμέρες τοῦ Δεκαπεντα-γού-στου, πού εἶναι ἀφιερωμένος στή χάρη της, ψάλλοντας τήν Πα-ράκλησή της καί ἀπευθύνοντάς της τά αἰτήματά μας, ἅς τήν παρα-καλοῦμε νά πρεσβεύει στόν Υἱό της καί Θεό μας νά μᾶς προσθέ-σει πίστη. Νά μᾶς χαρίσει τήν πίστη πού διέθετε καί Ἐκείνη γιά νά ἀξιω-θοῦμε νά ἀπολαύ-σου-με καί ἐμεῖς τόν μακαρισμό τῶν πιστευ-ό-ντων καί τή χαρά τῆς οὐρανόου βα-σιλείας, στήν ὁποία καί ἡ Πα-να-γία μας εὐφραίνεται κοντά στόν Υἱό της καί ἀναμένοντας ὅλα τά πιστά τέκνα της.